

Koning Denknietna zette zijn kroon op
en ging op zoek naar Toveraar Welslim.

Toveraar Welslim zal vast een sneeuwijsje met mij willen maken
en dat zal lekker fris smaken,
bedacht de Koning. Hij haastte zich naar de torenkamer.
Toen hij er bijna was, hoorde hij de tovenaars zeggen:
"Ik zoek ... ik zoek ... een boek ..."

Koning Denknietna zag de Toveraar tussen hoge stapels boeken.
"Ik zoek ... mijn groot, dik Toverboek.
En waar ligt toch dat blauwe sterrendoek?" mompelde de Toveraar verder.

"Goedemorgen Toveraar, je doet zo raar?" vroeg de Koning verbaasd.
Maar Toveraar Welslim leek hem niet te horen en rommelde verder
in de kamer.

De Koning sprak hem opnieuw aan, dit keer een beetje luider:
"Goedemorgen Toveraar!
Waarvoor is al die rommel hier en daar?"
Maar Toveraar Welslim antwoordde verstrooid:
"Euh ja, dag Koning, slaapwel,
ik ben druk bezig, dat zie je wel!"

Koning Denknietna glimlachte om wat de tovenaars zei,
maar werd een beetje ongeduldig en stelde heel veel vragen.
"Toveraar, waarom liggen al die boeken op de grond
en loop jij zo haastig in het rond?
Ga je nieuwe toverspreuken leren
en mag ik dat mee proberen?
Of bouw je hoge boekentorens vandaag,
dat doe ik ook wel graag!"

Tovenaar Welslim draaide zich naar de Koning en begon zijn uitleg:

"Koning, dit zijn meer vragen
dan ik nu kan verdragen.
Maar kom, nu moet je eens goed luisteren,
dan zal ik je een groot geheim influisteren."

Tovenaar Welslim sprak heel geheimzinnig,
tilde zijn hoed op, nam er een opgerolde brief uit en vertelde verder:

"Elk jaar, als de eerste sneeuw er ligt,
krijg ik een speciaal bericht
over het grootste toverfeest van het jaar.
En alle tovenaars van de héle wereld maken zich daarvoor klaar.
Sommige tovenaars ken ik al honderd jaar
en zijn mijn beste vrienden, echt waar!"

